

Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kimestad) bemærkede, nemlig, at naar Inspektøren er sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 141, saa er han sat under Tiltale for Alt, hvad der kan være Tale om at dømme ham for i Henhold til, hvad der foreligger. Andet og Mere kan der ikke være Spørgsmaal om at gjøre til Gjenstand for Aktionsordre, og naar den ikke er udstrakt til Præstefonen, ligger det deri, at det maa anses for aldeles klart, at der ikke er mindste Bevis imod hende, og at der saaledes ikke kan være Spørgsmaal om at faae hende dømt.

Ordføreren (Holstein): Jeg skal blot i Anledning af den gjentagne Udtalelse om, at man ikke har haft Udgang til Forhørene, bemærke, at det er en fuldstændig Misforstaaelse. Forhørene have ligget fremme i Bureauchefens Bærelse i meget lang Tid, og Finansudvalgets Medlemmer — det er Finansudvalget, der har rekvireret dem — have alle vidst det, og jeg har ikke haft nogen Anelse om, at Mindretallets Medlemmer i Finansudvalget have holdt det hemmeligt for deres Partifæller, at man kunde gaa ind og læse dem. Dernæst skal jeg tillade mig at udtale, at hvad jeg her har refereret, har jeg selvfølgelig gjort som Ordfører paa Udvalgets Vegne, idet jeg ellers ikke havde indladt mig derpaa. En ganske anden Ting er det, at jeg naturligvis ikke har udtalt Mindretallets Anskuelse i min Konklusion, men det indlader jeg mig overhovedet ikke paa. Jeg betragter det ikke som min Opfattelse at udtale disse Anskuelse, det er Anskuelse, som jeg ikke engang vilde udtale, naar jeg ikke var Ordfører, og meget mindre, naar jeg er Ordfører. Derimod tror jeg, at jeg har struffet Majoritetens Anskuelse. Jeg skal til den sidste ærede Taler udtale en Beklagelse over, at jeg ikke kan tage til Tale med de Beviser, han har søgt at fremføre for sin Paastand, og det er dog haardt nødvendigt, at den bevises. Det ærede Medlem sagde først, at naar han skulde gaa efter Indtryk, stolede han mere paa den høitærede Justitsministers Indtryk af Forhørene end paa mine. Ja, men hverken det ene eller det andet Indtryk har selvfølgelig nogenombestemt Værdi. Det ærede Medlem indrømmer, at ikke engang hans eget Indtryk har det. Altsaa, det maa vi foreløbig slaa en Streg over. Saa kommer det Næste, at han har sin Mening efter at have hørt de Udtalelser af Undersøgelsesdommeren, som den høitærede Justitsminister læste op, og som han nu læste op igen, og det vil det ærede Medlem for ramme Alvor her udgive for Bevis (Kimestad: Ja!). Hvad er

da det, som er blevet sagt af vedkommende Undersøgelsesdommer? Det er det, at gamle Fanger have erklæret, at der havde fundet lignende Tyverier og Besvigelser Sted paa Anstalten i gammel Tid. (Justitsministeren: Vel saa store Tyverier!) Ja, vel saa store. Det er en Sigteelse af gamle Fanger mod Afvøde og Fraværende, og det vil det ærede Medlem for Alvor stille op som Bevis? Det kan han ikke. Seg respekterer ikke andre Beviser end dem, som Andre i saa Henseende ville respektere, og det kunne vi hurtigt blive enige om, at det er enten Dom eller Tilstaaelse. (En Stemme: Af de Døde?) Nei, af de Levende. (En Stemme: Det er de ikke). Jo, thi under Forhørene har der været en Række af Folk forhørt, som ikke ere dømte, og som ikke engang have været tiltalte, men som netop fjængte Tilstandene paa den Tid og altsaa maatte kunne oplyse det. Det er urigtigt blevet paastaet her i Salen, at Forhørene kun gaa tilbage til 1875. Nei, de strække sig helt tilbage i Tredserne, men Intet kom frem ved disse Forhør; hvorledes skulde det ellers være muligt, at man havde ladet Embedsmænd, Funktionærer blive ved Anstalten, som under Forhørene ere blevne overbeviste om at have begaaet lignende Tyverier som de nu foreliggende, uden at man havde anlagt Sag imod dem. Det var jo utænkeligt, og det vilde være endnu mere ufatteligt, og meget værre, end det dog er. Nei, Sagen er ganske simpelt den, at der er ikke kommet Noget frem i saa Henseende i Forhørene. Der er kommet Sigtelser frem mod Bortreiste og Afvøde, det er ganske rigtigt. Disse Sigtelser gaa dog ingenlunde saa vidt, som Forhørsdommeren nu siger, men det vil jeg ikke disputere om, thi ellers vilde jeg jo komme til at læse hele Forhøret op. Jeg vil altsaa ikke optage nogen Debat om, hvorvidt de Udtryk, der findes i den oplæste Skrivelse, ere korrekte, men jeg tror ikke, de ere det, men selv om de vare nøiagtige, beviser de absolut Intet. Hvad de beviser, er, at der fra Fangerens Side reistes Sigteelse mod døde og bortreiste Mennesker for Ting, som slet ikke ere konstaterede. Nei, Dom eller Tilstaaelse, det er det, vi maa have, men saa længe der ikke er det, nytter det ikke at tale om Bevis. Men det vil jeg sige, at skulde det være Tilfældet, at der skulde være kommet Ting frem af denne Art, som kunde være Gjenstand for Aktion, saa vilde det være endnu mere graverende, men det er der ikke. Det ærede Medlem kan rolig læse Forhørene igjennem herefter. De staa til Tjeneste, men det vil ikke være muligt for det ærede Medlem at finde Andet i Forhørene, end hvad jeg selv har set og temmelig udførligt har